

[Poul Møller.]

de offentlige lån, men når man samtidig foreslår, at statens og kommunernes finansieringsbehov skal lettes, så de ikke skal søge lånemarkedet — således som den højtærede statsminister talte om — fordi vi afvikler statens udlånspolitik, og fordi vi indskrænker en del af statens egne kapitaludgifter, anlægsudgifter, når man altså foretager sig det, skulle staten ikke længere kræve så meget af lånemarkedet, som den ellers skulle. Hvis man gav skattelettelse og man samtidig øgede den private opsparring, skulle der gå mere til investering. Men det, der muligvis kan være et problem, er, om der måske kommer for meget til investering. Det er langt snarere problemet, at investeringskapitalen måske vil blive for stor og dermed arbejdsudbuddet for stort. Herom gjorde jeg nogle bemærkninger i går, og jeg er stadig villig til sagligt at diskutere det; men jeg tror ikke, det vil ske, når man her for det første overser statens forbrugsafgiftssystem, som jeg har nævnt, og for det andet overser, at man gennem vor politik nedskærer de offentlige udgifter.

Ja, jeg er klar over, at jeg ikke har tid at gøre flere bemærkninger. Jeg skal da kun sige så meget til sidst vedrørende de unge, som statsministeren talte om, at vi har megen fortrøstning til, at de unge i vort program vil se helt andre muligheder, helt andre chancer for en fremtid i frihed, end de vil finde i trekantregeringens politik. Derfor, højtærede statsminister, er vi i godt humør. Og vi er ikke mindst efter denne debat i godt humør, thi for det første har vi jo fået delvis tilsagn om, at man vil være med til det, vi foreslår, eller en del af det — måske ikke til besparelser, men det vil jeg da håbe man vil, når det kommer til stykket — og for det andet går vi fra denne debat overbevist om, at der ikke var én eneste af regeringspartiernes ordførere, ej heller den højtærede statsminister, der var i stand til at rokke noget af de argumenter eller synspunkter, der danner baggrund for dette fællesprogram.

A. C. Normann: Det ærede medlem hr. Erik Eriksen, som for nylig havde ordet, understregede stærkt oppositionspartiernes glæde over det nye program. Det ærede

medlem udtalte, at dette er et program, som vil blive husket, dette er et program, som vil komme til at indgå med vægt i den politiske debat i fremtiden.

Jeg er ikke så sikker på, at jeg tør benægte, at det nye program vil blive husket. Når det i øjeblikket vækker så stor opmærksomhed og måske også vil blive husket et stykke tid, er det vel af den grund, at det vistnok er første gang igennem omkring 5 år, oppositionen har svunget sig op til overhovedet at blande sig i tingene på en anden måde end med surhed over for flertallets politik. Desuden må man jo sige, at oppositionens presse har gjort et dygtigt stykke arbejde for, at programmet vil blive husket et stykke tid. Jeg synes rent ud sagt, at en del af oppositionens blade kaglede temmelig stærkt, efter at det æg var blevet lagt — men nu er det jo sådan, at høns også kagler, når der bliver lagt et vindæg.

Når det ærede medlem hr. Erik Eriksen gerne vil fastslå, at vi andre under denne debat har beskæftiget os så stærkt med dette program, må jeg dog sige, at det ærede medlem sagtens kan få det til at se sådan ud, når det ærede medlem inkorporerer alle de bemærkninger, vi har sagt om den økonomiske politik og hele den situation, som giver stoffet til denne debat, som kommentarer til oppositionens forslag; i så fald har denne debat så godt som udelukkende beskæftiget sig med oppositionens nye forslag.

Berlingske Aftenavis betegnede oven i købet programmet som et chokerende program, som havde hensat offentligheden i en choktilstand, og bladet hævdede, at der var tale om intet mindre, end at de to partier, som har fremsat det, vendte op og ned på de rodfæstede økonomiske begreber, der har været god praksis i de sidste 30 år. Nu er det jo rigtigt nok, at økonomisk kyndige folk virkelig er blevet forbauset over programmet; men mon ikke også en hel del andre mennesker er blevet noget chokeret, f. eks. medlemmerne af de to partiers folketingsgrupper? Thi lørdag den 3. oktober anede jo næsten ingen af dem, at de søndag den 4. oktober skulle vende op og ned på deres rodfæstede økonomiske begreber. Ja, Berlingske Aftenavis siger det rent ud: få af de menige medlemmer